

[Finansministeren.]

år. For et ægtepar, hvor begge er selvstændigt skattepligtige, kan det altså blive 20.000 kr. om året, som man kan opnå denne særlige skattelettelse for.

Når de 2 år er gået, kan skatteyderen hæve pengene, og hvis han gør det, skal han indkomstbeskattes af det beløb, han hæver. Han kan dog også vente til et senere år med at hæve pengene. I så fald kommer beskatningen først i det år, hvor han hæver dem. Beskatningen kan også blive spredt ud over flere år, hvis han ikke hæver alle pengene på én gang. Det er vist kort sagt sådan, loven skal virke.

Forslaget går med andre ord ud på at give en skattemæssig fordel til personer, der er således stillet, at de i mindst 2 år kan undvære et beløb af den størrelse, jeg lige har omtalt. Fordelen bliver naturligvis størst for personer, der kan udnytte ordningen fuldt ud, fordi det beløb, de har råd til at undvære, svarer til $\frac{1}{5}$ af deres skattepligtige indkomst og altså kan gå helt op til de 10.000 kr. pr. skattepligtig.

For skatteydere, der ikke er så heldigt stillet, bliver fordelene mindre, og mange vil slet ikke have råd til at være med — og lad mig indskyde: det er dem, der skal betale. Alle de, der ikke har råd til at være med, alle de, der ikke har råd til at hensætte disse beløb til denne såkaldte investeringsfond, skal betale, for at de bedre stillede skatteydere kan opnå de betydelige fordele, som det konservative folkeparti her kommer med.

Lad mig sige med det samme, at allerede den meget udprægede sociale skævhed, der ligger i dette forslag, efter min opfattelse taler helt afgørende imod at gennemføre noget sådant. I øvrigt ligger der også en skævhed i, at fradraget skal foretages i indkomsten. Vi kender problemet og ved, at det bidrager til at gøre fordelene størst for skatteydere i de højere indkomstgrupper. Man er vel ikke i tvivl om, at jeg mener, at det, vi trænger til, ikke er nye fradrag og slet ikke fradrag med den skævhed, som er indbygget her.

Om formålet med at give denne meget betydelige skattefordel til en gruppe forholdsvis godt stillede borgere har forslagsstillerne forklaret, at det er at fremme opsparringen. Men så er det nødvendigt at sige

endnu en gang, at den omstændighed, at en person anbringer midler i den slags ordninger, ikke uden videre kan tages som udtryk for, at så er der også sket en ny opsparring, en nettoopsparring. For mange af de mennesker, der deltager i denne såkaldte opsparring, vil der nemlig kun ske det — det ved hr. Hans Kjær også godt — at midler, som de havde i forvejen, bliver flyttet over fra den ene konto til den anden, altså nu over på denne investeringskonto. Denne erfaring ændres jo ikke, fordi man nu vil kalde det for investeringskonti i stedet for de andre skattesparekonti, som vi tidligere har haft.

Det indgår også i de konservatives formål med dette forslag, at det skulle hjælpe til med at skaffe mere kapital til erhvervslivet, og det er jo et godt formål. Men hertil er at sige, at der ikke kommer mere kapital i alle de mange tilfælde, hvor skatteyderne blot flytter pengene fra den ene konto til den anden. Det er vi formentlig enige om.

Jeg kan selvfølgelig ikke forhindre forslagsstillerne i at have det lyse eller lysegrønne håb, at i hvert fald nogle af de penge, som skatteyderne skulle binde på disse investeringskonti, kunne finde vej til erhvervslivet; men mere end et håb kan det ikke blive.

Om karakteren af den skattefordel, der er foreslået, gælder, at det i princippet drejer sig om en skattemæssig henstandsordning. Det beløb, skatteyderen trækker fra i første omgang, skal jo beskattes, når han senere hæver det. Jeg skal gerne give forslagsstillerne en lille kompliment på det punkt for, at de dog har lagt det bånd på sig at begrænse forslaget på denne måde. Det er i hvert fald en begrænsning, når man sammenligner med kapitalbindingsordningen, som jeg ser man erklærer sin ulykkelige kærlighed til i den skriftlige fremsættelse.

Det er værd at mærke sig, og forslagsstillerne gør selv opmærksom på det, at skatteyderen i mange tilfælde kan få en varig skattebesparelse, der går langt videre end den skattemæssige henstand. Sådan vil det gå, når skatteyderen forstår — og det er der jo nogle der gør — at indrette det sådan, at han opnår fradraget i et år, hvor indtægten er høj, mens den efterfølgende beskatning kommer i et år, hvor indtægten er lav eller måske ligefrem viser underskud. Hvis forslaget bliver gennemført, vil det altså åbne